Iubitul meu din altă lume

de Sergiu Someşan din volumul “Să n-o săruţi pe Isabel”, editura Arania, 2000, ediţia a doua editura Vremea, 2005,

email
sergiu_somesan @yahoo.com

Eram foarte obosită. Nu vreau să-mi caut scuze pentru grăbitul meu mariaj, dar adevărul este că în seara aceea eram extrem de obosită. Pregăteam un spectacol, şi maestrul Visu nu era mulţumit cum ieşea rolul meu. Nici eu nu eram! Trebuia să interpretez rolul unei fete, Violeta, dintr-o piesă suficient de anostă ca să n-o mai amintesc. O fată cam frivolă şi fluşturatică, care nu-mi ieşea. Pur şi simplu nu puteam intra în rol.

— La naiba, Nicoleta! se înfuria maestrul. Parcă ai fi o pudică fecioară din secolul trecut. Tu nu ştii ce-i ăla un zâmbet frivol?! Orice fată de azi ar trebui să ştie…

Epuizată, l-am rugat de câteva ori să mă schimbe. În fond, nu era un spectacol care să conteze pentru vreun examen. Era ceva făcut aşa, pentru amorul artei. Dar nu aveam cu cine vorbi. Mă privea transfigurat când îi ceream să dea rolul altcuiva:

— Nici să nu te gândeşti… Eu pe TINE te văd în rolul ăsta…

Discuţiile noastre degenerau de multe ori în ceea ce s-ar putea numi ceartă, dar nu am reuşit să-l conving să-şi schimbe părerea. În seara cu pricina, l-am rugat pe colegul care interpreta principalul personaj masculin să rămână puţin după plecarea celorlalţi să mai repetăm. A oftat din greu şi a rămas, dar totul a fost degeaba: ceva nu mergea.

Am ajuns acasă frântă; poate nu atât de obosită, cât dezamăgită. Ca niciodată, începeam să mă întreb dacă nu cumva am greşit dând la teatru. Dacă nu cumva a fost doar un capriciu de moment căruia nu i-am ştiut rezista. Peste numai un an, mă gândeam eu, aveam să termin cu ucenicia. Actoria urma să-mi fie munca de zi cu zi, nu va mai fi loc de mofturi şi de experimente. Ce voi face dacă voi întâlni şi alte cazuri când nu voi putea intra în rol? Frământată de asemenea gânduri, am închis uşa în urma mea, m-am trântit pe pat şi am început să plâng. Poate dacă aş fi avut timp să plâng mai mult m-aş fi liniştit de tot, dar aşa…

La început, nici nu am auzit că-mi bate cineva la uşă; abia când bătăile s-au înteţit m-am dus să deschid. Era Vasile, un bun prieten din copilărie, student şi el la Facultatea de Fizică şi care mai obişnuia din când în când să vină pe la mine. Era mai mic decât mine cu un an şi de multe ori mi-am spus în sinea mea că mă place, dar niciodată nu mi-am închipuit că mă iubeşte cu adevărat, mai ales că nu-mi amintesc să-l fi încurajat vreodată. Era o fire ciudată, crisalida din care apare soiul acela de savanţi geniali şi distraţi. Dovadă că nu mă înşel a fost faptul că nici nu a observat că sunt plânsă atunci când i-am deschis. S-a mulţumit să privească distrat în jur căutând un loc unde să se aşeze.

— Stai bine aici, ce-ţi pasă?! a mormăit el privind posac în jur.

Mica mea cămăruţă – stăteam cu chirie la o văduvă – nu mi se părea chiar aşa de grozavă, dar, ca de obicei, noi doi nu prea ne potriveam la păreri.

— M-am gândit la ceva, poate îţi convine şi ţie, a continuat el abrupt. Nu pot învăţa ca lumea la cămin, e prea gălăgie, şi m-am gândit: ce-ar fi să mă laşi să stau la tine. Te-aş mai ajuta la roluri, ca pe vremuri…

Am sărit în sus cât am putut de indignată:

— Ascultă, Don Juan, să ştii că rolul Violetei l-am primit pentru că am fost obligată, nu pentru că aş avea ceva din caracterul ei.

Mi-am promis în sinea mea să nu-l mai iau la nici o repetiţie. Vasile se înroşise tot.

— Ei, şi tu, îngână el, ce-ţi închipui? Bineînţeles că aş plăti jumătate din chirie şi…

Aş fi vrut să am puterea să mă ridic şi să-i deschid cu un gest teatral uşa – dacă tot eram la teatru –, dar deja mă umfla râsul. Iar bătea Vasile al meu câmpii.

— De fapt, nu asta am vrut să spun, adică, ba da, am face economie şi la finanţe, dar voiam… Vezi tu, cum să-ţi spun să nu mă înţelegi greşit… Aşa, cu acte în regulă, să nu crezi…

Era roşu la faţă şi transpirat cum nu-mi amintesc să-l fi văzut vreodată. Aş fi vrut să râd, dar surpriza mă amuţise. Dacă nu mă înşelam eu, asta ar fi trebuit să fie o cerere în căsătorie. Cam originală, ce-i drept, dar oricum prima mea cerere în căsătorie. Nu m-am putut stăpâni să nu-l tachinez, simţeam nevoia să-mi pun gândurile în ordine, şi asta mi-ar fi oferit un scurt răgaz.

— Deci, i-am spus eu cu un ton pe care-l voiam sarcastic, din câte înţeleg eu, tu propui să ne căsătorim din cel puţin două motive: nu poţi învăţa la cămin şi pe deasupra am face şi ceva economie la chirie. Ţi se pare suficient ca să întemeiezi o familie?

— Cum poţi să spui aşa ceva? mormăi el. Doar ştii că te iubesc! Te-am iubit întotdeauna… De când eram mici şi tu nici nu te uitai la mine…

M-a înduioşat; poate m-a impresionat văzând că cineva are nevoie de mine, care eram în acele momente atât de nesigură, de neajutorată.

— Ce vor zice ai noştri, Vasile? am întrebat eu, ca o ultimă piedică, deşi ştiam şi eu, şi el că asta era cea mai neînsemnată.

Ochelarii i-au sclipit vesel.

— Dă-i încolo, a zâmbit el. Vino să te sărut!

Peste nici două săptămâni, eram căsătoriţi. Nu ştiu dacă datorită lui Vasile, care într-adevăr mă ajuta la rol, dar am reuşit până la urmă să o interpretez destul de veridic şi pe Violeta. În rest, parcă nu s-ar fi schimbat nimic; celor de acasă am hotărât ca pentru început să nu le spunem: speram ca timpul să le aranjeze pe toate. Uneori, stând în pat şi aşteptându-l pe Vasile să vină la culcare, aveam câte o clipă de îndoială: parcă nu asta era dragostea pe care o aşteptasem. Nu, nu visasem ca alte fete prinţi îmbrăcaţi în alb, călare pe cai la fel de albi şi care să vină să mă răpească, dar parcă totul în proaspăta noastră căsnicie era prea calm, prea… domestic. Aş fi dorit despărţiri romantice, piedici de netrecut în calea iubirii noastre, pe care noi să fim nevoiţi să le învingem. În orice caz, ceva care să mă tulbure, să mă schimbe, să mă destrame… Se vede treaba că asemenea vise sunt sortite să rămână numai vise, pentru că eu mă obişnuiam tot mai mult, cu fiecare zi care trecea, cu noul meu statut de tânără căsătorită. Mă obişnuiam şi cu Vasile, dar mai ales cu ideile lui ciudate, pentru că avea idei cu duiumul, una mai trăsnită ca alta. În fiecare seară petrecea ore întregi aplecat peste calcule pe care eu nu le înţelegeam, căutând distorsiuni temporale şi universuri paralele. Uneori, încerca să-mi explice şi mie frumuseţea universurilor paralele, care, susţinea el, din punct de vedere teoretic sunt perfect posibile. Ba mai mult, conform unei teorii pe care se străduia să o elaboreze, dacă s-ar admite existenţa universurilor paralele, multe neclarităţi şi neconcordanţe din fizica modernă şi-ar găsi o elegantă rezolvare.

— Îţi dai seama, spunea el, că fiecare dintre noi are dincolo o copie care are aceleaşi gânduri, aceleaşi năzuinţe ca şi noi? Şi suntem sortiţi să nu putem intra niciodată în legătură unii cu ceilalţi… E ceva fantastic şi uluitor în acelaşi timp…

— Nu crezi că e mai bine aşa? încercam eu să-l temperez. Nu te gândeşti câte încurcături s-ar produce dacă s-ar găsi o punte de legătură între ei şi noi, dacă ne-am amesteca unii cu alţii?…

A surâs îngăduitor:

— Din fericire, natura a avut grijă de asta. Din calculele mele – asta, bineînţeles, dacă nu greşesc prea mult –, rezultă că cele două lumi paralele sunt condiţionate de o strictă simetrie. Dacă, prin absurd, cineva din lumea noastră ar reuşi, printr-o metodă oarecare, să treacă în celălalt univers, în mod necesar copia lui ar trebui să vină aici, în lumea noastră. Orice mişcare făcută de cineva în lumea noastră e repetată identic de copia lui. Ca un obiect care lasă două umbre, undeva unde sunt două surse de lumină… Cele două umbre nu se pot întâlni niciodată… Ca şi cum lumea noastră, ca şi copia ei, ar fi numai o umbră, o proiecţie a unui univers cu patru dimensiuni… Interesant, nu m-am gândit până acum! De fapt, din punct de vedere matematic, asta s-ar reduce la a spune că…

S-a ridicat mormăind preocupat şi s-a adâncit în calcule. M-am culcat în seara aceea fără să-l mai aştept: în puţinele zile de când eram căsătorită, învăţasem să-mi cunosc bărbatul.

Doamne, ce fericit putea fi el în felul lui! Avea certitudini pe care eu nu le aveam şi probabil că nu le voi avea niciodată. Oricât aş fi repetat un rol, la sfârşitul spectacolului păstram îndoiala că poate, dacă aş fi zâmbit altfel în scena împăcării, interpretarea mea ar fi fost mai reuşită, mai firească. El, chiar dacă mai avea cumva vreo urmă de îndoială, se repezea la calculator, ţăcănea câteva minute pe taste şi găsea răspunsul. Şi, mai ales, după ce îl găsea avea puterea să creadă în el oricât de absurd le-ar fi părut altora.

O vreme, încercase prin toate mijloacele să-şi contacteze copia din celălalt univers. Nimic altceva decât nişte calcule, de care mulţi se îndoiau că ar fi corecte, nu-i demonstrau existenţa, dar el se încăpăţânase zile şi zile în şir să intre în legătură cu el. Dăduse şi un examen la radioclub, devenise radioamator, convins că şi copia lui făcuse la fel, construise tot felul de linii de întârziere a semnalului, dar se dăduse bătut într-un târziu, drăcuind cum nu-l mai auzisem niciodată.

— Lua-l-ar naiba de încăpăţânat! a răbufnit el exasperat. Cum să-l aud dacă mă imită prosteşte în tot ceea ce fac? Emite în acelaşi timp cu mine!

— Singura mea consolare, i-am spus eu, amuzată de-a binelea, este faptul că şi copia ta are aceeaşi părere bună despre tine.

— Ai dreptate, a zâmbit el dintr-o dată liniştit. E ca şi cum m-aş certa cu mine însumi.

Adevărul este că nu credeam o iotă din tot ceea ce încerca el să-mi demonstreze. Mi se părea o poveste credibilă şi chiar acceptabilă din punct de vedere teoretic, dar, în realitate, tot atât de imposibilă şi iluzorie ca şi întoarcerea în timp, asta ca să mă refer la o altă obsesie a lui. La numai câteva zile după aceste discuţii, am fost vizitaţi de tatăl lui. Îl căutase la cămin şi cineva de acolo îi dăduse adresa mea, fără să-l informeze, se pare, şi în ce condiţii se mutase. Ne-am trezit pur şi simplu cu el la uşă. Încurcată, l-am poftit să intre, să ia loc. Nu prevăzusem deloc ca cineva din familie să ne viziteze aşa de repede şi nu aveam pregătită o poveste plauzibilă pentru o asemenea împrejurare. Cel puţin mie mi se păruse o perspectivă la fel de îndepărtată ca şi o călătorie în universul paralel al soţului meu.

Când l-a văzut în uşă, Vasile m-a privit întâi încurcat, apoi a început să zâmbească timid, ca pe urmă să izbucnească în hohote de râs pe care nu şi le mai putea stăpâni.

— Ştiţi ce mă întreb?! spuse el când se mai linişti cât de cât. Cum se descurcă oare acum Vasile din celălalt univers?

Tatăl lui, care se pare că îi cunoştea destul de bine preocupările, a început şi el să râdă, s-a aplecat, a căutat într-o sacoşă şi a scos o sticlă de Martini. După ce am adus pahare, a turnat băutura, am ciocnit şi ne-a spus:

— Ei, atunci să fiţi fericiţi şi să fie într-un ceas bun!

Cam asta a fost tot ce s-a discutat în seara aceea despre pripita noastră căsătorie, pentru că imediat după aceea ei doi s-au întins la vorbă. Bineînţeles că tot despre universuri paralele – părea că asta era o boală ereditară la familia Adamescu!

Vasile încerca să-i explice oricum taică-său era inginer şi pricepea mai mult decât mine – ce imensă cantitate de energie ar fi necesară pentru a transfera un obiect dintr-un univers în altul.

— Ştiam eu că ai uitat, a spus zâmbind tatăl lui şi s-a scotocit în buzunar, de unde a scos trei butoni.

— Doi dintre ei mi i-a făcut cadou maică-ta, pe când îmi era numai logodnică, i-a explicat el lui Vasile. Unul l-ai adus tu pe când aveai vreo şase ani. Naiba ştie de unde! Ne-ai spus tuturor că de dincolo, din lumea basmelor…

Am privit şi eu cei trei butoni. Doi erau butoni ca toţi butonii: din argint filigranat şi cu monograma socrului meu pe ei. Al treilea însă avea literele monogramei inversate, ca privite într-o oglindă.

— Nu se poate, se împotrivi Vasile. Cine ştie pe unde l-am găsit. Nu te gândeşti că ar fi o rupere de simetrie, ar fi trebuit să dispară atunci unul dintre ăştia din universul celălalt, spuse el preocupat şi arătă spre cei doi butoni obişnuiţi.

Tatăl lui dădu din umeri:

— Să nu crezi că nu mi-am frământat şi eu creierii cu problema asta… Poate, cine ştie, pentru obiecte aşa de mici se eludează într-un fel legea simetriei… O fi existând şi aici o masă critică de la care legea începe să acţioneze. Sau poate copia ta a dus din universul nostru altceva… Nu ştiu, de ce să mă hazardez în ipoteze. Altceva am vrut să scot în evidenţă: există un drum spre celălalt univers, un drum care nu implică un consum prea mare de energie. Şi tu, cândva, ai ştiut drumul ăsta, dacă nu cumva chiar l-ai străbătut…

Discuţia s-a prelungit până târziu în noapte. După plecarea tatălui său, Vasile a rămas tulburat şi neliniştit.

— Deci nu calea tehnologică ar fi de urmat pentru a ajunge dincolo, l-am auzit eu murmurând înainte de se urca în pat. Asta ar însemna că se poate ajunge foarte simplu, ar fi suficientă o autosugestie puternică, o concentrare psihică… Interesant…

Prin somn, l-am simţit de câteva ori tresărind şi gemând. L-am strâns în braţe încercând să-l liniştesc, şi, aşa cum obişnuiam în ultimul timp, am adormit într-un târziu cu capul pe pieptul lui, ascultându-i inima cum îi bătea puternic şi regulat. Inimă de sportiv, şi nicidecum de savant, cum îi spuneam uneori în glumă.

De dimineaţă, când m-am trezit, eram în aceeaşi poziţie; o rază de soare care se strecurase printre perdele îmi bătea în ochi. M-am întins şi am vrut să cobor să pun de cafea, ca în fiecare dimineaţă, dar m-am oprit cuprinsă de o nelinişte ciudată. Am stat aşa câteva minute lungi, incapabilă să-mi dau seama de unde provenea starea de nelinişte care mă cuprinsese dintr-o dată. Apoi, chiar când eram gata să părăsesc aşternutul cald, convinsă că totul nu-i decât o indispoziţie trecătoare, mi-am dat seama: deşi eram cu urechea lipită de pieptul soţului meu, nu-i auzeam inima bătând. L-am dezvelit tremurând, cuprinsă de groaznica bănuială că lumile paralele ale lui Vasile nu sunt chiar atât de ipotetice pe cât mi-aş fi dorit eu să fie. Inima îi bătea la fel de puternic, la fel de regulat ca întotdeauna, numai că în partea dreaptă.

M-am ridicat cât am putut de încet, cu grijă să nu-l trezesc, şi am rămas nehotărâtă în picioare lângă pat. Şi atunci, dintr-o dată am auzit fluieratul: inconfundabilul fluierat cu care Vasile al meu îşi însoţea în fiecare dimineaţă bărbieritul răsuna clar şi puternic din baie.

Un hohot imens de plâns amestecat cu unul de râs stau gata să izbucnească din mine, dar pe moment nu pot să scot nici un sunet.

Abia aştept să-mi revin ca să pot striga tare, clar şi cu dicţie, aşa cum m-a învăţat maestrul Visu că se făcea în dramele antice:

— Vasileilor, Vasilicilor – sau cum o să mi se pară mie că sună mai bine Vasile la plural –, veniţi să vedeţi cea mai grozavă rupere de simetrie din viaţa voastră!

de Sergiu Someşan din volumul "Să n-o săruţi pe Isabel", editura Arania, 2000, ediţia a doua editura Vremea, 2005,

email
sergiu_somesan @yahoo.com